

udtalte med Hensyn til den private Hjælp, og det ærede Medlem kom ind derpaa, at som Forholdene nu vare, var det Stat og Kommune, der helt kom til at tjene ved den private Hjælp, der blev ydet fattige, som søge Alderdomsunderstøttelse. Men hvad vi her have fremsat i Forslaget, er noget lignende, som det, det ærede Medlem selv har fremsat i det Forslag, for hvilket han er Ordfører. Naar en Mand faar meget rigeligt ad privat Vej, f. Eks. saa meget, at han kan leve deraf, er der selvfølgelig ikke nogen Grund for det offentlige til at træde til. Baade det ærede Medlem i sit Forslag og vi i vort sige blot: privat Hjælp ønske vi ikke at dræbe, og derfor komme visse Beløb af denne private Hjælps Vej ikke i Betragtning, naar denne Mands Indtægter skulle udregnes og altsaa hans Værdighed til at modtage Tilskudslivrente eller i det ærede Medlems Forslag Alderdomsunderstøttelse skal bestemmes. Jeg vil endvidere gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar han i sin Omtale af § 4 sagde, at disse Mennesker, som bleve arbejdsløse eller syge og derved bleve forhindrede fra, eller det blev dem vanskeliggjort at betale deres Præmier, saa ikke vilde slippe helt derfor, men de skulde senere betale dem, ja, saa vil jeg dertil svare, at det forekommer mig temmelig indlysende, at de senere skulle betale dem, men jeg vil da nævne, at naar der gaar en saadan økonomisk Henseende tung Bølge hen over Samfundet, som ogsaa rammer vort Land, saaledes som der f. Eks. nu gør — og den bliver vel haardere — og der kommer Tider, hvor Arbejdsløsheden bliver ret stor, saa paakræves ogsaa Samfundets Hjælp og i Særdeleshed naturligvis Hjælp fra dem, man i sin Virksomhed staar nærmest, men saa er der jo ingen Tvivl om, at naar der i en saadan Periode er Tale om Støtte, saa vil der fra Mestres og fra Husbonders Side og i det hele fra alle Samfundsklassers Side være størst Tilbøjelighed til at række en hjælpende Haand, netop for at vedkommende skal kunne bevare de Goder og Rettigheder, han ønsker at opnaa af den her omhandlede Natur. Der vil være den største Tilbøjelighed dertil fra andre Sider, saa at jeg tror, at selv om det skulde gaa den paagældende saa galt, at han endog saa i Løbet af 6 Aar skulde være ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, hvad der vel nok i ret faa Tilfælde vil finde Sted, saa kan den paagældende være temmelig sikker paa, naar han ellers er uden Skyld i den økonomiske Nedgang,

der er til Stede for hans Vedkommende, at han vil faa Hjælp ude fra og derved undgaa at gaa tabt af de Rettigheder, han her erhverver sig. For øvrigt er der jo en Ventil, idet Anstaltens Direktion med Approbation af Indenrigsministeriet kan ogsaa i det Tilfælde, at den paagældende ikke i Løbet af de 6 Aar kan klare sine Forpligtelser, give Dispensation. Ogsaa til det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) vil jeg gøre et Par Bemærkninger, idet jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa, hvad den højtærede Minister sagde, og hvad jeg ogsaa udtalte ved Forslagets Forelæggelse, at Ubemidlethedsbestemmelsen have vi taget med et Par Smaaændringer fra det Berg-Hørupske Forslag, fordi vi netop syntes, at af alle de mange Forsøg, der ere gjorte paa at udtrykke, hvad der er Meningen med „ubemidlet“, var dette, der tiltalte os mest, og at vi ogsaa fra dette Forslag have udtaget Bestemmelsen om de 3 Medlemmer af Kommunalraadet, som skulle afgøre Tilfældene. Jeg tror nu ikke, at det Arbejde vil blive saa forfærdelig stort, som det ærede Medlem mente; thi naar der i de følgende Aar forlanges en Erklæring om, hvorvidt disse Ubemidlethedsbetingelser stadig ere til Stede, gaar den Slags Ting jo fuldstændig skematisk med en Paategning. Og dertil kommer, at Spørgsmaalet er ikke saa forfærdelig betydningsfuldt. Er en Mand lidt højere oppe i økonomiske Vilkaar eller lidt længere nede, vil man ikke der tage meget haardt fat, naar Spørgsmaalet kun er, hvorvidt han skal have en Ekstrarente. En anden Ting er det, naar der, som i det Berg-Hørupske Forslag er Tale om, hvorvidt vedkommende skal opnaa et langt større Gode. Saa maa man jo tage det langt mere grundigt, og saa kan det godt være, at disse Bestemmelser ikke ere fyldestgørende, men her spiller det ikke saa stor en Rolle. Maaske jeg med det samme maa nævne, at naar den højtærede Minister udtalte, at Udgiften til disse Ekstrarenter i Overgangstiden vel ikke var medregnet i det Beløb af ca. 2³/₄ Mill. Kr., som staar opførte i det sidste Stykke i Anmærkningerne, saa er det fuldstændig rigtigt. Vi have ikke ment, at der var Grund til at tage dette Beløb med, da det jo alligevel vil blive overordentlig lille i Sammenligning med Statstilskuddet og Udgiften til Administrationen i det hele, thi hvor stor Betydning end Ekstrarenten kan have for den paagældende, vil det dog for Staten ikke blive nogen stor Udgift. Og saa maa